

Aan de Vaart.

rafelige wolkenlucht en tintelde in 't nog natte gras der weiden. Als reepjes goud wiebelden op 't licht-bewegend water van de vaart.

Zij, met haar mandje, ging de brug over naar den anderen kant, stapte daar door 't lange, dauw-vochte gras naar 't vlondertje. Gezond en slank, in haar werkpak, stond ze daar een oogenblik, liet haar oog gaan over de velden aan de overzij van 't water, waar een blauwige nevel hing, die 't ver-uitzien belette. Toen — één — twee — had ze haar beide mouwen opgestroopt, bond haar bruinen rok in 't paars geruite boezel en ging op haar knieën op 't kroozige vlondertje liggen.

Een oogenblik later was zij in vollen gang. De stukken goed brobbelden en slokkerden in 't water heen en weêr, van links naar rechts, rechts naar links bewogen door haar krachtig roeierende roode armen. Ze hijgde van de inspanning; ze voelde hoe het bloed naar haar tintelende wagen steeg. Opeens het schuivend gesuis in 't gras van voetstappen achter haar. Ze zag om. Joost Brammen stond daar, grijnslachend; zei een aardigheid die haar blozen deed.

»Vooruit, hoepel op''... zei ze snibbig, haar waschgoed te zamen zoekend, »Om je centen maal ik niks''...

Een roep galmde door de lucht; Sanders, aan de overzijde in zijn tuintje bezig, wipte óp van tusschen de boerekool, als was op een veer gedrukt, scharrelde op zijn trillende beentjes zijn huisje binnen, kwam even later weêr buiten met zijn uniform-pet op, en begon toen haastig de brug open te draaien.

Een schip met turf, getrokken door twee zweetende mannen in gareel, kwam log-loom aanzakken. Een harige kerel aan 't roer riep nog iets tegen Sanders, die dadelijk toen vijf vingers opstak.

Joost Brammen was lanterfantig over 't bruggehek het schip gaan liggen nakijken...

V.

Sanders was in de laatste dagen spraakzamer dan ooit te voren. Zijn weggezonden oogjes schenen iets van hun dofheid te hebben verloren; als hij sprak brabbelde hij ook minder dan vroeger, wist zijn zinnen beter,

sneller uit te brengen. Ook ging hij veel meer dan anders naar het dorp, Bertha zeggend zoo lang op de brug te passen.

Zij giste wel, wat hij in 't dorp ging doen; een paar malen had zij hem verstolen de drankkruik onder zijn jasje zien stoppen; — ook was hij, twee keer dicht achtereen, op onvaste beenen teruggekeerd. — Toch durfde ze nog niets zeggen.

Maar eens op een avond was hij buitengewoon druk en levendig. Hij was niet bepaald dronken, maar gestikuleerde met zijn nietige armpjes en zwabberde zijn rimpelig hoofdje met 't kalotje heen en weêr. En uit de onduidelijk geraffelde woorden, meende ze te moeten begrijpen, dat hij in de „Lustige Aanleg" geweest was, het herbergje van Joost Brammen... Joost Brammen... Joost Brammen... die naam keerde telkens weêr in zijn verward relaas terug. Telkens begon hij zinnnetjes, die hij dan weêr afbrak, omdat hij den draad kwijt was.

„En die Joost, nee, nou moest ze hooren, die Joost die zei... Joost zei..."

Hij kwam maar niet verder; 't was niets dan Jóóst. Haar ooren, haar hoofd werd er vol van, en even, zonder dat ze 't helpen kon, maakte ze een wonderlijk geluidje achter in haar keel...

In dien roes van opwinding, waarin de telkens herhaalde gangen naar 't dorp, het oude mannetje nu gebracht hadden, was hij eens, een anderen avond, toen het laatste schip, in 't donker nog, was doorgelaten en zij samen bij 't spetterig petroleum-lampje aan de tafel zaten, beginnen te spreken over zijn zoon, haar vader, iets wat hij tot nog toe nooit gedaan had.

Bevend, vol gretig verlangen, luisterde zij, de oogen groot op den oude gericht. Maar 't verhaal was zoo fantastisch en onsamenhangend, dat ze het ten laatste, teleurgesteld, maar opgaf den draad er van te volgen. Toch, van lieverlede, begon zij iets te begrijpen, werd het mannetje duidelijker in zijn spreken.

„Z'n zoon, dat was er eentje geweest, die had geweten hoe-d-i 't leven leven moest. Dat was er niet een, die zich zou laten begraven op zoo'n suffen uithoek bij 'n brug... Ohòòòòò schippertje, zachies an, dan breekt